

Duše.

Mnohým lidem, kteří správně přijali mé Poselství, není výraz „duše“ ještě úplně jasný; jest však třeba, aby i zde bylo jasno.

Právě o duši mluvilo lidstvo vždy příliš mnoho, a tím si o ní vytvořilo všední obraz, který se stal ve své povrchnosti všeobecným pojmem, prázdným a bezobsažným.

Zazní-li slovo „duše“, vystupuje před lidmi jakási rozmazaná a ohmataná neurčitost. Vybledlá a bezobsažná zase neslyšně zmizí. Jednotlivci nemůže říci nic, poněvadž byla příliš mnoho opotřebována.

Právě proto, že nemůže již nic říci, lidé tohoto pojmu rádi používají. Jsou to zejména ti, kteří se rádi blýskají planou výmluvností. Činí tak ovšem na poli, které nemohlo být lidskému vědění otevřeno, protože dnešní člověk sám se před ním uzavírá.

A k těm lidem patří také **ti**, kteří se domnívají, že se tím vážně zabývají. Uzavírají se tomu svým falešným hledáním, které vlastně žádným hledáním není, poněvadž k takové práci přistupují předpojatě, s příliš úzce omezeným míněním, které chtějí vtlačit do chápavosti k zemi připoutaného rozumu. Tak nikdy nebudou schopni, aby sami ze sebe něco z toho mohli pochopit.

Dejte dalekozrakému oku čočku, která jest broušena pro krátkozraké oko ... uvidíte, že oko nic nepozná.

Nejinak se vede těmto hledajícím v jejich činnosti, kterou se snaží splnit, vycházejíce z chybných zásad. A když se tu podaří vůbec něco nalézt, pak to bude vždy jen rozmazané a znetvořené; v žádném případě to nebude odpovídat skutečnosti.

A do zdánlivě zkaleného a nedostačujícími pomocnými prostředky vždy jen znetvořeného nalezeného neznáma byl vhozen také výraz „duše“, ačkoliv se vždy mluvilo, že je o něm známo jen pevné vědění.

Odvážili se toho, protože si každý z nich řekl, že zde není přece nikoho, kdo by mohl toto tvrzení popřít.

Ale to vše se již tak pevně vžilo, že nyní nechce nikdo od toho upustit, poněvadž se při slově duše ukáže vždy znovu tento nepevný a neurčitý obraz.

Člověk si při tom dojistá myslí, že ponechá-li obrazu všemožnou obsáhlost, nemůže v něm tak lehce zblouditi, jako když jsou jeho hranice pevně označeny.

Všeobsáhlé však také zároveň nic určitého neříká, je nepřehledné, i když ne zrovna neudržitelné a rozmazané, jako v tomto případě. Nic vám to nedá, poněvadž to není pravé.

Z tohoto důvodu chci ještě jednou jasnými slovy vyjádřit, co **duše** vlastně **jest**, abyste konečně úplně prohlédli a nepoužívali nadále tak neudržitelných výrazů, jejichž pravého významu vůbec neznáte.

O duši se proto tak mnoho mluví, že lidský **duch** se dostatečně nehýbal, aby tak ukázal, že **také on** přichází v úvahu.

Že se mluvilo vždy jen o duši a slovem duch byl se zálibou označován výplod k zemi připoutaného rozumu, to bylo vlastně nejlepší a nejvýmluvnější vysvědčení skutečně smutného stavu všech lidí této doby!

Duše byla považována za to nejhlubší, za nejvnitřnější. Dále to nešlo, poněvadž duch skutečně spí nebo je tak slabý a líný, než aby se mohl pozorovat. Proto hrál se zdánlivým právem vedlejší úlohu. On, duch, který vlastně přece jest **všechno** a také to jediné, co v člověku skutečně **žije** nebo lépe řečeno, žítí **mělo**, ale žel – spí.

Že duch se musel spokojit vedlejší úlohou, vysvítá zcela zřetelně z mnoha známých již označení. Slovem duch rozumí se kupříkladu v první řadě strašidla, říká se: chodí jako duch.

Všude, kde se v lidové mluvě používá výrazu „duch“, je při tom vždy myšleno něco, co buďto není vítáno a čemu se lidé rádi vyhýbají, nebo co je nějak podezřelé, ne naprosto čisté nebo dokonce zlomyslné, zkrátka něco, co se ukazuje a projevuje podřadným způsobem. Nebo výrazu duch je používáno v souvislosti s rozumem.

V takových případech, kdy se tohoto výrazu užívá v souvislosti s rozumem, je něco téměř uctivého. Tak hrozně zkřivené jest vědění na tomto poli. Je zapotřebí, abyste si ještě jednou zřetelně promysleli tyto dva výrazy podle dnešních pojmů:

Produchovnělý a oduševnělý!

Bezděčně podle starého zvyku i zde výraz „produchovnělý“

stavíte mnohem blíže pozemské činnosti a sice činnosti mužské, jmenovitě rozumovému vědění, a výraz „oduševnělý“ vycítujete jako ženštější, povznešenější, současně však také mlhavější, neschopný slovního vyjádření, méně pozemský. Jinými slovy: niternější, ale neurčitý, bez pevných hranic, nepozemský.

Jen to zkuste, potvrzení toho najdete sami v sobě! To jest ovoce dosavadních nesprávných lidských názorů, které musely přivodit falešné pojmy, poněvadž **duchu** bylo odříznuto spojení s duchovní vlastí a tím také přívody síly ze Světla!

Tak duch musel chřadnout a býti zapomenut, poněvadž zůstával na zemi v tělech zazděn a tím musely se také samozřejmě všechny názory přiměřeně změnit.

Člověk, který zmizí doživotně ve vězení, bude brzy veřejností zapomenut. Ti, kteří s ním kdysi bezprostředně nežili, nebudou o něm vůbec nic vědět.

A nejinak jest tomu i s duchem po dobu jeho zajetí na zemi!

Vy však víte již z Poselství, že je to **jedině** duch, který dělá člověka teprve člověkem, že člověk jenom jím stává se člověkem!

To vám opět podává důkaz o tom, že všichni pozemští tvorové, kteří drží ducha v zajetí, nemohou být Světlem považováni za lidi!

Zvíře nemá ničeho z ducha, proto se nemůže také stát nikdy člověkem! A člověk, který svého ducha zahrabává a nenechá ho působit – tedy právě to, co z něj činí člověka – ten ve skutečnosti člověkem není!

Zde přicházíme ke skutečnosti, které bylo dosud příliš málo dbáno: pravím vám, že duch označuje člověka jako takového a že činí z něho člověka. Ve výrazu „**činiti člověkem**“ je důkaz, že duch **jen svou činností** dělá z tvora člověka!

Nestačí tedy mít v sobě jen ducha, aby bylo možno být člověkem, nýbrž člověkem bude tvor teprve tehdy, jestliže nechá v sobě **působit** ducha!

Vezměte si to dnes jako základ svého pozemského bytí! Učinite to základním pojmem budoucího života zde na zemi! Za hranicemi hrubé hmotnosti projeví se pak sám, jakmile odložíte své pozemské tělo.

Kdo však nechá v sobě působiti ducha, ten také nikdy nedopustí, aby temnota mohla v něm opět nabýti vrchu a právě tak se nenechá zlákat zlem.

Směli jste poznávat. Musíte také viděti i konec, kam všechno spěje, jestliže se duch v člověku nemůže dostat k činnosti, poněvadž je spoután a držen daleko od každého přílivu síly z Božího všesvatého Světla!

Tak jako ze Světla bude za člověka považován jen ten, kdo nechá v sobě ducha působit, tak to má také být v budoucnu i na této zemi! **To jest základ vedoucí ke vzestupu a k míru!**

Neboť jen ten, kdo dopřeje svému duchu, aby byl činný, **jen ten** může jít cestou ke Světlu. To ho stále více zušlechťuje a povznáší, takže nakonec šíří kolem sebe požehnání, kamkoliv vkročí.

Nyní chci ještě jednou říci, co je to duše, abyste odvrhli

stranou všechny dosavadní staré názory a v budoucnosti měli zde pevnou oporu.

Bude nejlépe, když si především řeknete, že **duch** činí člověka mezi hrubohmotnými tvory této země teprve **člověkem**.

Ale právě tak dobře můžeme plným právem vysvětlit, že **duch je** vlastně **člověk**, který se musí v rozličných obalech vyvíjeti ze zárodku až k dokonalosti, jelikož nosí v sobě nutnost tohoto vývoje.

Nejzevnějším bodem jeho vývoje, který, jako nejvzdálenější od Světla, jest také **tím** bodem, kde duch pod tlakem **těžšího**, hutnějšího obalu svého vlastního chtění musí se rozvinout v nejvyšší síle a tím se také může a má rozžhavit, aby pak znovu mohl stoupati vzhůru, blíže ke Světlu, je v Efesu hrubohmotnost této země.

Tím se stane pobyt na zemi **bodem obratu** všeho putování! Je tedy zvlášť důležitý.

A právě na zemi byl nyní duch falešným chtěním, vlivem plíživých temnot, lidmi samotnými spoután a zazděn, takže místo co měl nejčilejší a nejsilnější činností dospěti k nejvyššímu prožhavení, byl již předem donucen k nečinnosti, což přineslo s sebou selhání lidstva.

A proto jest na tomto pro lidského ducha tak důležitém bodě obratu také činnost temnot nejčilejší, proto také **zde** bude vybojován boj, jehož konec musí přinést úplnou porážku a zničení temnot, má-li býti pozemskému lidstvu vůbec ještě jednou pomoheno, aby nemuselo být úplně ztraceno. –

Činnost temnot byla tedy zde na zemi vždycky nejčilejší, poněvadž se zde utvořil bod obratu putování lidského ducha a za druhé, protože právě zde temnoty byly schopny nejdříve zasáhnout, jelikož člověk byl zde nejvíce vzdálen od východiska pomáhající síly Světla, a proto mohl být snadněji přístupný jiným vlivům.

Toto však není omluvou pro klesajícího lidského ducha! Vždyť potřeboval v poctivé modlitbě jen **chtít** a bylo by se mu okamžitě dostalo čistého spojení se silou Světla! Mimoto právě hrubohmotné tělo svou hutností tvoří zvláštní ochranu proti vlivům jiného druhu než těm, které se snaží sám svým přáním přivolat.

Ale to vše je vám již známo z Poselství, jen když to v něm **chcete** najít.

Představte si tedy **ducha** jako vlastní druh člověka, který jako jádro má mnoho obalů, jichž potřebuje k vývoji a rozvinutí vlastních sil a které se musí stupňovat hrubohmotným tělem až k nejvyšší zatěžkávací zkoušce, aby mohl dosáhnouti vítězné dokonalosti.

Tyto ustavičně se stupňující zatěžkávací zkoušky jsou však současně zvrtně působícími a také podporujícími vývojovými stupni. Země je při tom nejzevnější plochou obratu.

Řekněme tedy klidně: **duch jest vlastní člověk**, všechno ostatní jsou pouze obaly, jichž nošením zesiluje a v nichž v stoupajícím nuceném pohybu se vždy víc a více prožhavuje.

Žár, do něhož je duch tímto uveden, nehasíná odložením

obalů, nýbrž povznáší ducha vzhůru do duchovní říše.

Neboť právě proto, že se musí pohybovat pod tíží svých obalů, stane se nakonec tak silným, že může pak snést, zůstáváje vědomým, i ten nejsilnější tlak v duchovní říši, což jako duchovní zárodek nemohl.

Takový jest pochod jeho vývoje, který se uskutečňuje kvůli duchu. Na obaly je nutno při tom pohlížet pouze jako na prostředek k účelu.

Proto se také nic nezmění, odloží-li pozemský člověk své hrubohmotné tělo. Je to stále týž člověk, pouze bez hrubohmotného obalu, u něhož zůstává i tak zvané astrální tělo, které bylo nutné k utvoření hrubohmotného pozemského těla a které se skládá ze střední hrubohmotnosti.

Jakmile těžké pozemské tělo s tělem astrálním odpadlo, zůstává duch oděn ještě něžnějšími obaly. V tomto stavu jmenujeme pak ducha „**duší**“, na rozdíl od pozemského člověka v mase a krvi!

V dalším vzestupu odkládá pak člověk postupně také ještě všechny tyto obaly, aby na konec podržel jen duchovní tělo s duchovním obalem a tak jako duch bez obalů jiných bytostných druhů vejde do říše duchovního.

To jest samozřejmé dění, poněvadž pak žádný cizí obal není schopen ho zadržet a **musí** být proto přirozeně pozdvižen vzhůru druhem své vlastní podstaty.

To jest tedy rozdíl, který vám velmi často ztěžuje porozumění, poněvadž vám to nebylo jasné a představa o tom

musela zůstatí mlhavá.

Ve skutečnosti přichází u člověka v úvahu vůbec jen **duch**. Všechna ostatní označení řídí se jedině podle obalů, které nosí.

Duch jest všechno, je to to **vlastní**, tedy člověk. Nosí-li s ostatními obaly také pozemskou schránku, říká se mu pozemský člověk. Odloží-li pozemskou schránku, tedy jest pozemskými lidmi považován za duši, odloží-li také ještě i jemné obaly, zůstává duchem, jímž byl vždy ve svém druhu.

Rozličné označení řídí se tedy dočasně podle druhu obalů, které samy o sobě by nemohly bez ducha existovat, neboť duch je prožhavuje.

U zvířat je to něco jiného. Tato mají v sobě něco bytostného jako **duši** a tohoto druhu lidé **nemají!**

Snad **tím** vzniklo tolik omylů, poněvadž lidé se domnívali, že zvířata mají **také** duši, podle níž jednají. Z tohoto důvodu musely by u člověka, který má ještě ducha, být duch a duše něčím odděleným a snad by dokonce mohly působit odděleně.

Ale to jest **nesprávné**, neboť člověk nemá v sobě ničeho z druhu duše zvířecí. U člověka jedině duch prožhavuje všechny obaly, také ještě tehdy, je-li tento zazděn a spoután. Spoutáním ducha rozumem byla oživující teplota ducha řízena nesprávnou cestou, již by nezkřivený duch sám byl nikdy nezvolil, kdyby mu byla ponechána volná ruka.

Ale o všech pokřiveninách a chybách lidí podává **Poselství** jasné zprávy, především o tom, **jak** má člověk myslet a jednat, chce-li dosáhnouti světlých výšin.

Dnes jde o to, objasniti ještě jednou výraz „duše“, aby tím mohl být učiněn konec falešnému myšlení.

Pro vás lidi bylo by nejlépe, kdybych šel zde ještě o krok dále a řekl vám, že **jen zvíře má duši**, která ho vede. Člověk však má ducha!

Tím jest přesně a správným způsobem označen rozdíl.

Používal-li jsem až dosud výrazu duše, tedy bylo to jen proto, že je ve vás vžit tak pevně, že nemůžete tak rychle od něho upustit.

Nyní však vidím, že by omyly trvaly dále, kdybych zde neučinil ostrý řez, proto vezměte si jako pevný základ pro všechen čas:

Zvíře má duši, ale člověk **ducha**!

Je to tak správné, i když se vám to nyní jeví ještě cizí, poněvadž jste duši často opěvovali. Ale věřte mi, je to jen lpění na známém výrazu, že při slově duše vznikne ve vás povznášející pocit jako následek opěvování, kterým jste se snažili vždycky oplétat výraz duše.

Opěvujte proto jednou **ducha**, a tento výraz vynoří se brzy před vámi v plném lesku, mnohem jasnější a čistší, než jaký vám mohl dát výraz duše.

Zvykněte si na to, pak pokročíte opět o jeden krok kupředu ve věděni, vedoucím k Pravdě!

Avšak tento rozdíl máte bráti nyní vědomě jen **jako základ**

svého myšlení. Ostatně i nadále můžete podržet výraz duše i u lidí, poněvadž by vám bylo velmi těžké udržeti nutné stupně vývoje správně oddělené.

Duše jest duch uvolněný od hrubohmotnosti s jemnohmotnými a také bytostnými obaly.

Pro vaše pojmy musí duch zůstat tak dlouho duší, dokud neodloží poslední obal a dokud jako duchovně jsoucí není schopen vejíti do duchovní říše.

Máte-li to v sobě **takto** ujasněné, pak může být i u lidí používáno výrazu duše.

Je nejlepší, rozdělíte-li si pochod bytí duchovního zárodku na tři stupně:

Pozemský člověk – lidská duše – lidský duch!

Pokud máte o tom správný pojem, nevádí to, jinak však nebylo by radno to zaměňovat, poněvadž skutečnou „duši“ **v nejoprávnějším smyslu** má jen zvíře. Duši, která je něčím sama pro sebe! Člověk však kromě ducha nemá v sobě žádnou samostatnou duši.

Ale u lidí místo duše nelze dost dobře používat výrazu duch se záhalý, právě tak málo zahalený duch, nebo později duch bez záhalů nebo odhalený duch. To by bylo sice správné, ale k utvoření pojmů nepříhodné. Proto se chceme přidržet dosavadního, jak to učinil již Ježíš, když mluvil o duši. Jeho poukazu, že se duše musí uvolnit, porozumíte nyní mnohem lépe; neboť uvolnit duši neznamena nic jiného, než odložit obaly, které zdržují dosud ducha a tím ho osvoboditi od jejich tíže, aby duch

jich zbaven mohl stoupati dále vzhůru.

Avšak tehdejším pozemským lidem nemohl mluvit tak, aby mu správně porozuměli. Musel zůstatí prostší ve výraze a proto přidržeti se obvyklého způsobu a druhu.

I dnes může tento způsob zůstat, je-li vám přesně znám pravý stav věci.

Zapamatujte si:

Zvíře má duši, ale člověk ducha!